

עפ"ת 15453/10/13 - יהודה ארביב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 15453-10-13 ארביב נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער יהודה ארביב
נגד
המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד אופיר הראל

ב"כ המשיבה - עו"ד ראאד ענוז

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער הורשע על-פי הודאתו בשתי עבירות

בשל עבירות קשות של נהיגה בשכרות.

במקרה האחד, ביום 04.01.13, נהג המערער כאשר בכל ליטר אוויר נשוף מריאותיו נמצאו 630 מק"ג אלכוהול. במקרה אחר, כעבור כחודש וחצי, ביום 16.02.13, הוא נהג כאשר מכשיר הינשוף גילה ערך של 510 מק"ג אלכוהול בכל ליטר אוויר נשוף, ויש לזכור, שהגבול להגשת אישומים בבדיקה מעין זו הינו קריטריון של 290 מק"ג אלכוהול.

בית משפט קמא, תוך שהוא נותן דעתו לעברו התעבורתי של המערער, גזר לו פסילה בפועל של 48 חודשים, 3,000 ש"ח קנס ובנוסף פסילה מותנית, מאסר מותנה וחתימה על התחייבות.

הערעור הינו על מידת הפסילה שהוטלה על המערער, כאשר נטען שבית משפט קמא לא נתן דעתו לנסיבות המיוחדות של המערער, שהיה עליו לראות בשני המעשים מעשה אחד בשל קרבת הזמנים שביניהם. נטען גם שמדובר בענישה חריגה וחמורה ושהטלת עונש כזה, בנסיבות, פוגעת בעקרון אחידות הענישה.

אומר, לא מני ולא מקצתו. יש מקום לראות בשני אירועים אירוע אחד כאשר הזמנים סמוכים כאשר הם תוצאה של

משבר מסוים שאדם עובר וכו'. לא זה המקום. המערער שמה לשוכרה בנוכחות בת-זוגו, שום אירוע משברי לא היה, שום סיבה אחרת לא הצדיקה נהיגתו תוך חודש וחצי פעמיים כשהוא שיכור כלוט.

ב"כ המערער הצביע על כך, כך טען בכתב הערעור, שהמערער אמנם נמצא שיכור על-פי בדיקת המכשיר, אך התנהגותו לא הצביעה על שכרות, וגם דברים אלה אין בהם ממש.

המערער, בשתי הפעמים, התנדנד בהליכה על קו - באחת הפעמים היה תחת השפעה בינונית של אלכוהול ופעם אחרת תחת השפעה כבדה, באחד המקרים אף התנדנד בעמידה, כך שאין ספק שהיה שיכור וכאמור, האיש הורשע על-פי הודאתו במעשים.

כאן המקום להזכיר, שסעיף 39א' לפקודת התעבורה קובע, כי עונש מינימום, העונש פסילה על מקרה אחד, 24 חודשים, ובית המשפט פסק למערער את המינימום בכל אחד מהמקרים, בוודאי שלא החמיר בענישת המערער.

לא מצאתי כל נסיבות מיוחדות שהצדיקו הפחתה מפסיקת עונש המינימום שנפסק.

אין הצדקה לקבל את הערעור והערעור יידחה.

עם זאת, בשולי הדברים, מצאתי לנכון, במקרה זה, להפנות לפסק דין שניתן על-ידי בית המשפט העליון שלשום, ביום 22.01.14 - ע"פ 6461/11 **אחמד יאסין נ' מדינת ישראל**, שם אמר בית המשפט העליון על כך שהערכאות הדיוניות אינן מקפידות, גם היום, לאחר שחלפה תקופה ממושכת מאז תיקון החוק, על ההוראות שנקבעו בתיקון 113 לחוק העונשין. כך אמר בית המשפט העליון שם:

"...לא ניתן להעלים עין מהבעייתיות הכרוכה בתופעה של בתי משפט שנמנעים מהחלת הוראות החוק, מקום שחובה להחילן, וזאת ביתר שאת, כשעסקינן בדין הפלילי. אין צורך להרבות במילים להכרח שבהקפדה על קיום הוראות החוק, בפרט כאשר ניגשים אנו "לגמול" למי שבחר להפר את החוק. גזירת הדין, שנעשית בסטייה מן החוק, או תוך יישומו החלקי, יש בה כדי לפגוע באמון הציבור ובמערכת המשפט ולהעביר מסר בלתי-רצוי ואף מסוכן, לפיו, החוק החרוט איננו מחייב את בתי המשפט..."

ער אני לעומס המוטל על בתי המשפט לתעבורה, אך אין מנוס. יש לקיים את הוראות החוק וכל עוד החוק קובע שגם בתי המשפט לתעבורה כפופים להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, יש להמשיך ולהקפיד על הדבר.

הערעור, כאמור, נדחה.

ניתנה והודעה היום כ"ב שבט
תשע"ד, 23/01/2014 במעמד
הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידי נופר דוידי